

[Alsing Andersen.]

Berlinforhandlingerne, betragtninger, som man må tage med i sine overvejelser. Vi må nemlig erkende, at der består en væsentlig fare i uden videre at ville diktere et enkelt folk en undtagelsestilstand, navnlig et folk på 70 millioner, idet man ser, at dette kan fremkalde de voldsomste nationalistiske revancestemninger i det pågældende land, således som vi før har oplevet det. Det er nævnt under Berlinforhandlingerne, at Versaillesfredens spor må skræmme os. Sådanne betragtninger må vi også have med i vore overvejelser af problemernes løsning i den kommende tid.

Jeg vil gerne tilføje, at vi hertil må knytte det bestemte håb, den bestemte forventning, at resultatet af en sådan betragtning ikke bliver, at man slipper kræfterne løs igen på den gammeldags maner. Vi vil udtrykke vort håb om, at det må være muligt at finde frem til en ordening, der betrygger Tysklands naboer. De modsætninger, der findes i øjeblikket, lader ikke nogen af de løsninger, der er foreslået fra de enkelte sider, blive gennemført med almindelig tilslutning. Vi må derfor håbe, at det tyske problem kan løses ved fornyede forhandlinger mellem stormagterne og med Tyskland på en sådan måde, at Tysklands naboers forhold og freden i det hele taget betrygges, og således at den gamle tyske militarismes genopstandelse undgås.

I forbindelse hermed må det være en væsentlig opgave også for andre lande at styrke de tyske demokratiske kræfter, efter min mening blandt andet ved at man søger at drage Tyskland ind i så meget internationalt samarbejde som muligt på lige fod med andre lande. Det gælder både Europa og De Forenede Nationer.

Forholdet mellem De Forenede Nationer og Tyskland har også været drøftet og har blandt andet været omtalt af Sovjetunionens udenrigsminister under forhandlingerne i Berlin. Måske går vejen til en løsning af det tyske problem gennem De Forenede Nationer; jeg tør ikke tage standpunkt til det i øjeblikket. Det er en tanke, der er rejst blandt andre af det tyske socialdemokratiske formand, Erich Ollenhauer, og det skulle vel ikke være utænkeligt, at de modstående parter gennem forhandlinger kunne finde en løsning ad denne vej: Tyskland i De

Forenede Nationer, underkastet de forpligtelser, som medlemmerne af De Forenede Nationer er underkastet i henhold til pagten, og med de garantier, som den øvrige verden derved får.

Jeg udtrykker i alt fald på min gruppes vegne håbet om, at forhandlingerne om en fornuftig og betryggende ordening af det tyske spørgsmål må blive fortsat og føre til et resultat, der er tilfredsstillende for alle parter.

Hvad den af Sovjetunionen i Berlin foreslåede europæiske sikkerhedspagt angår, er jeg ganske enig i den karakteristik, som den højtærede udenrigsminister gav af denne pagt. Jeg kunne dog have lyst til at fremhæve er enkelt ting ved det forslag, som har været nævnt. Det omtales, at i henhold til det af Sovjetunionen stillede forslag om en europæisk sikkerhedspagt skal deltagerne i tilfælde af et angreb på en af medlemsstaterne i hvert enkelt tilfælde forhandle og træffe beslutning om, hvilken form for bistand man kan yde den angrebne part. Det lyder udmærket, men vi har jo efterhånden fået nogle bitre erfaringer for, hvor langt en sådan procedure kan trække ud, og man tænker med en vis gru på, at den angrebne part forlængst kan være omkommet, inden man når til ende med en sådan procedure, navnlig når man erindrer sig, at kommunisterne den dag i dag hævder, at det var Sydkorea, der overfaldt Nordkorea. Hvis man ganske kort skulle udtrykke, hvad formålet med Sovjetunionens først forelagte forslag til en europæisk sikkerhedspagt går ud på, ville jeg udtrykke det på denne måde: USA skal ud af Europa, Sovjetunionen ind!

Med disse bemærkninger forkaster jeg naturligvis på ingen måde — og mit parti heller ikke — en sikkerhedspagt i Europa, som også kan tilfredsstille Sovjetunionen. Sovjetunionen har jo, trods sin styrke, nogle gange givet udtryk for frygt og mistanke overfor andre lande, naturligvis ikke mindst overfor de andre stormagter. Set i historisk belysning kan sådanne følelser forstås og forklares; men det er vor absolutte overbevisning, at i nutiden er der intet grundlag for sådanne følelser.

Vi har intet imod en pagt, som også imødekommer Sovjetunionens interesser i henseende til sikkerhed, men det er ganske klart,